

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ พ.ค. ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาขึ้นของหรือสิ่งอะไรต่างๆ เหมือนกับเวลาเราออกศึก ถ้าเราออกศึกแล้ว ทหารเขาจะฝึกมาตั้งแต่ภาคสนาม เวลาออกรบต้องออกรบจริง ฉะนั้นเวลาที่เราจะฝึกกันมันก็ฝึกต่อเมื่ออยู่ลับหลัง ถ้าต่อหน้าเห็นใหม่ มันเป็นการออกศึก

เวลาพุทธธรรมะเห็นใหม่ ธรรมะเป็นของคู่ “กุศล” คู่กับ “อกุศล” โลกนี้เป็นของคู่หมดเลย แต่มันมีอันหนึ่งนะ คือสังขาร

“สังขาร” คือธรรมเป็นหนึ่งเดียว ถ้าคำว่าหนึ่งเดียวเห็นใหม่ โลกถ้าสิ่งที่เป็นหนึ่งเดียว สิ่งที่ไม่แปรสภาพทุกคนอยากได้นักนะ เราเกิดแล้วไม่อยากแก่ คนแก่ก็อยากเป็นหนุ่ม เป็นสาวตลอดไป แล้วทุกคนก็พอใจมาก ทุกคนไม่อยากแก่เห็นใหม่ เพราะอะไร เพราะเกิดแล้วคู่กับตาย

การมีสิ่งใดเกิดขึ้นมาต้องเสื่อมสภาพเป็นธรรมดา คำว่าการเสื่อมสภาพไปเป็นสังขารจากภายนอก สังขารของโลกนะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา

ถ้าใครมีสภาวะดวงจิตเห็นสภาวะธรรมแบบนี้ เขาเรียกว่ามี “ดวงตาเห็นธรรม”

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา.. สิ่งทั้งหลายต้องดับไปเป็นธรรมดา !

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเกิดขึ้นเป็นธรรมดา.. สิ่งนั้นต้องแปรปรวนเป็นธรรมดา !

เราเห็นนะ เราคิดโดยวิทยาศาสตร์ คิดโดยโลก เราคิดได้ เราจินตนาการได้ แต่เราไม่เห็นความเป็นจริง จิตเราเป็นมันเป็นสอง จิตเราเลยเป็นหนึ่งไม่ได้

ถ้าจิตเราเป็นหนึ่งจะมีความสุขมาก จิตเป็นหนึ่งคือมันอึดตัวมันเอง เขาว่า “สันตติ” การเกิดนะ เราคิดได้เห็นใหม่ การเกิดและการดับคือสันตติ ! แต่จิตนั้นมันเป็นหนึ่งมันไม่มี

เกิดและไม่มีดับ พลังงานที่ไม่มีเกิดนะ พลังงานของเรามันเป็นพลังงานที่เกิดดับนะ เวลา สันตติมันเกิดดับเพราะอะไร เพราะมันเป็นเรื่องโลกใช้ใหม่

คูสิ ชีวิตเราคำรงอยู่ได้ต้องมีอาหาร.. อาหาร ๔ ! อาหารในกำเนิด ๔ ในวิญญูเห็นใหม่

กวฬิงการอาหาร.. อาหารของมนุษย์ อาหารของสัตว์เดรัจฉาน อาหารเป็นคำข้าว

อาหารของเทวดา ..เป็นวิญญาณาหาร

อาหารของพรหม.. ผัสสาหารเห็นใหม่

มโนสัญเจตนาหาร.. อาหารสิ่งทีสืบต่อกันด้วยฐฐิก มโนเจตนา

คูภาษาสิ ภาษาใจมีภาษาเดียว แต่เราคุยกันด้วยภาษาสมมุติณะ ภาษามีแตกต่าง หลากหลายเลย บางชนชาตินะ มีภาษา ๖๐ - ๗๐ ภาษา เป็นร้อยๆ ภาษา ภาษามันตายไป เพราะคนใช้น้อยลงเห็นใหม่ แล้วสื่อสารกับใครไม่ได้ ก็สื่อสารในชุมชนของตัวเอง ภาษาของมันทีออกมานะ

แต่ภาษาของใจมีภาษาเดียว ใจนี้มีหนึ่งเดียว ถ้าใจนี้มีหนึ่งเดียว หนึ่งเดียวเป็นอย่างไร แต่หนึ่งเดียวของเรา ถึงจะเป็นหนึ่งเดียวก้เป็น “สันตติ” ใจ หนึ่งเดียวมันเกิดดับใจ เกิดดับ แล้วเรายังไม่เห็นเลยนะ เราเห็นมันไม่ได้ เพราะอะไร เพราะตัวเราเองไม่เห็นตัวเราเอง

คูสิ เรามองไปด้วยสายตา เรามองเห็นคนอื่นหมดเลย เวลาเราใส่แว่นไป เราขยายไป เห็นภาพข้างนอกเลย แต่เวลาเราจะดูเศษฝุ่นทีเข้าตาเราต้องดูในกระจก สะท้อนกลับเห็นใหม่

นี่เหมือนกัน ธรรมชาติของจิตมันส่งออก ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น แต่นี้เรา เพียงแต่เอาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราฟังแล้วเราระลึกย้อนกลับมาได้

ถ้าย้อนกลับมาได้ มันเป็นจินตมยปัญญา มันเป็นการจินตนาการตาม โดยสุตมยปัญญา คือการศึกษา แล้วจินตนาการตามใจ มันไม่เกิดภาวนามยปัญญา เพราะภาวนามยปัญญา มันเกิดขึ้นมาเห็นใหม่

เกิดแล้วไม่ต้องแก่ คำว่าเกิดแล้วไม่ต้องแก่ เกิดแล้วจะทรงตัวอย่างนี้ตลอดไป ทุกคนพอใจมาก ทุกคนกลัวการแก่ กลัวการพลัดพราก กลัวการชราภาพ กลัวการมรณะ กลัวต่างๆ แต่มันต้องเป็นอย่างนั้นนะ

มันต้องเป็นอย่างนั้นเห็นไหม ชีวิตเกิดมาเป็นผลของวิญญูะ เราเกิดมาแล้วเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งเห็นไหม คุณ มันเต็มหญ้า มันกินของมันเห็นไหม พอถึงเวลาที่ไปโรงเชือดก็ต้องตายไป เนื้อของมันเป็นอาหารของมนุษย์

แต่เนื้อของเราเนะ ร่างซากศพของเรามีใครต้องการบ้าง ? ไม่มีใครต้องการเลย แต่เราก็ปรารถนา เราก็มีความพอใจของเรา สิ่งนี้เพราะเป็นสังขธรรม สังขธรรมคืออริยสัง คือสังจะความจริง แต่เราศึกษา ถ้าเราเข้าได้ไม่ถึง เราต้องมีการเตรียมพร้อมของเรานะ

“ความเตรียมพร้อม” หมายถึงว่า ทาน ศีล ภาวนา การทำทาน การเสียสละเพื่อให้หัวใจมันเปิดกว้าง เพราะหัวใจมันตีบตัน หัวใจมันคับแคบ มันไม่ยอมฟังสิ่งใด แล้วมันอวดรู้เนะ มันบอกมันศึกษาธรรมะเนะ มันรู้ไปหมดเนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ปล่อยวางนะ วางหมดเลย โอ้อโฮ.. มีความสุข โอ้อโฮ.. มันว่างของมันไปนะ

มันเป็นสองเห็นไหม เพราะมันเป็นความคิดไม่ใช่ตัวจริง ตัวจริงเห็นไหม เพราะเราจะรู้ขนาดไหน มันก็สงสัยเนะ มันก็มีความลังเลสงสัยในตัวของมันเห็นไหม เราดูจากจินตนาการ ดูจากภายนอก มันก็เป็นสอง มันไม่เป็นหนึ่งเห็นไหม

ถ้าเป็นหนึ่งละ.. เวลาเป็นหนึ่งเห็นไหม เรามีความตั้งใจ เรามีการศึกษาธรรม เราอยากจะทำประพฤติกปฏิบัติ เราอยากจะทำทุกข์ เราจะให้ใจนี้เป็นหนึ่ง ไม่เป็นสองเห็นไหม ใจที่เป็นสอง โลกเป็นของคุณ!

มีดคู่กับสว่าน.. สุขคู่กับทุกข์.. เกิดคู่กับตาย.. ดีคู่กับชั่ว คู่กันหมด เป็นของคุณหมดเห็นไหม เกิดคู่กับดับ

คุณ จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส มันส่องใสแค่ไหน มันก็เศร้าหมอง ! มันจะมีพลังงานมากแค่ไหน มันก็ต้องยุบยอบไป มันก็ต้องเป็นอนิจจัง มันต้องแปรสภาพไปเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรคงที่หรอก ! เวลาเราเชื่อมั่นของเรา เราพยายามฝืนใจพยายามฝืนให้เป็นหนึ่งเห็นไหม

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ ก็ยังเป็นสอง เพราะพุทโธนี้เป็นคำบริกรรม

คำบริกรรมมาจากไหน ถ้าพุทโธ เห็นใหม่ “พุทโธ” เรานึกขึ้นมา วิตก วิจาร ถ้าจิตมันไม่นึกเป็นพุทโธของใคร เรานั่งกันนี้ร้อยคนพันคน คนหนึ่งนึกพุทโธอยู่คนหนึ่ง อีก ๘๘๘ คน ไม่นึกนะ มันก็เป็นพุทโธของคนๆ นั้นคนเดียว เห็นใหม่

ไม่ใช่พุทโธเป็นของทุกๆ คน พุทโธมันนึกขึ้นมาเพราะจิตมันนึกขึ้นมา มันถึงมีพุทโธขึ้นมา ถ้าเราไม่นึกขึ้นมา มันก็นึกมันก็คิดตามธรรมชาติของมัน ไม่นึกมันก็มีความคิดอยู่แล้ว ความคิดเรามีอยู่แล้ว แต่ความคิดมันคิดออกไป จินตนาการของมันใช่

ความคิดออกไปเป็นพลังงานของมัน พลังงานมันเกิดจากจิตมันก็คิดออกไปเป็นธรรมชาติของมัน แต่เราบังคับให้พลังงานนั้นมันอยู่กับพุทโธๆๆ เห็นใหม่

พุทโธ ! พยายามพุทโธไว้เรื่อยๆ พุทโธไปจนมันเป็นหนึ่งได้

ถ้ามันเป็นหนึ่งได้ ที่ว่าเป็นหนึ่งคืออะไร เป็นหนึ่งคือสัมมาสมาธิ เป็นหนึ่งเพราะมันปล่อยวางคำบริกรรมเข้ามา เป็นตัวมันเอง ถ้ามันเป็นตัวมันเองนี่เป็นหนึ่ง เป็นหนึ่งแล้วเป็นภวาสวะ เป็นภพ เป็นหนึ่งเป็นตัวของจิต มันต้องแก้ไขไปข้างหน้า มันเกิดปัญญาเห็นใหม่

เวลาบอกว่าเป็นหนึ่ง ! จิตนี้เป็นสอง ทุกอย่างเป็นสอง เพราะอะไร เพราะธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้น พอเป็นหนึ่ง เพราะเราใช้สมถะ ใช้ความสงบของใจ มันเป็นหนึ่งมันก็เป็นหนึ่งได้ชั่วคราว

มันเป็นหนึ่งโดยตัวมันเองไม่ได้ แต่เราใช้ปัญญาวิปัสสนาของเราเข้าไป แก้ไขของเราเข้าไปเห็นใหม่ ความเป็นหนึ่งของมันเพราะอะไร เพราะมันชำระหมด เพราะมันเป็นหนึ่งอยู่แล้ว สิ่งที่มีมันเป็นหนึ่งอยู่แล้วเพราะอะไร เพราะธรรมชาติมันรู้อันเดียวอยู่แล้ว แต่นี้เพียงแต่ว่าผลของวิญญูะมันเป็นไป

คูลี เวลาปิ่นพรหม ! พรหมมีขันธุ์เดียว ผัสสาหารมันกระทบแล้วเป็นอาหารของพรหมนะ ความรู้สี่กระทบ ผัสสะ ! ผัสสะนี้เป็นอาหาร เป็นการดำรงชีวิต คือมันยังมีความรู้สี่ก็อยู่ มีความรู้สี่ก็ตัวตนมันอยู่ เห็นใหม่

วิญญาณาหาร ! คุณติ เทวดา อินทร์ พรหม เทวดาเวลาเขาคิดอยากกินอาหารของเขา เขานึกว่าอืมๆ มันเป็นทิพย์เห็นไหม เป็นทิพย์เพราะอะไร เพราะเป็นวิญญาณาหาร

อาหาร ! คุณติ เวลาความรู้สึก ความคิดของเราเกิดขึ้นมา จิตมันแสดงตัวไป เพราะมีความคิด ถ้าจิตไม่มีความคิดมันจะแสดงตัวได้อย่างไร เวลาว่าจิต ! จิตมันอยู่ที่ไหน จิตเป็นความรู้สึก เวลาคิดขึ้นมา ออ! คิดถูก คิดสุข คิดทุกข์ ก็คิดไป มันก็แสดงตัวของมันเห็นไหม

วิญญาณาหาร สิ่งที่มีอาหารเพื่อดำรงชีวิตของมัน ความรู้สึกเห็นไหม วิญญาณาหารเพราะเป็นทิพย์

แต่ที่เราเป็นมนุษย์ละ เราเป็นมนุษย์ เรามีความคิด มีความรู้สึกเห็นไหม แต่ความรู้สึกอันนี้ เขาบอกว่า เวลามันสุข สุขกาย สุขใจ เวลาสุขกายเห็นไหม มีความรุ่มเย็นเป็นสุข เวลาสุขใจละ เวลาทุกข์กายละ ทุกข์กายมัน โคนบิบบิ้นนัก เวลาทุกข์ใจละ ทุกข์ใจมันก็เจ็บปวดเห็นไหม

แต่ทำไมไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจละ เรามีร่างกายด้วย แต่เพราะว่าคนหยาบ.. คนหยาบบอกว่า “ไม่มีหรอก ! จิตไม่มี ! คนตายแล้วก็สูญ เกิดมาแล้วก็ชาติเดียว เกิดมาจากพ่อจากแม่ ตายแล้วก็จบสิ้นกันไป” นี่ความคิดของเขา

แต่เขาทำลายความคิดของเขาไม่ได้ ความคิดมันออกจากร่างไป ความคิดมันเป็นของมัน ธรรมชาตินี้มันมีของมัน มันเป็นผลของวิญญูะ มันจะไปตามเวรตามกรรมของมัน ไปความคิดของเขา นี่ความคิดแบบหยาบๆ เห็นไหม

ถ้าความคิดอย่างละเอียดไซ้ไหม ? ไซ้ คนเกิดมาจากพ่อจากแม่ นั่นละเกิดจากสาขบุญ สาขกรรม แต่เพราะมันมีบุญมีกรรมนะ ทุกคนก็อยากเกิดจากพ่อแม่ที่ดี เกิดจากพ่อแม่ที่ร่ำรวย มั่งมีศรีสุข ทำไมเราเกิดมาทุกข์จน เกิดมาทุกข์ๆ ยากๆ ละ มันเกิดมาเพราะเวรเพราะกรรม เราสร้างเวรสร้างกรรมร่วมกันมาเห็นไหม

ธรรมชาติของจิตมันเกิดอยู่แล้ว ไม่เกิดกับพ่อแม่นี้ก็ไปเกิดกับพ่อแม่อื่น พ่อแม่ต่อๆ ไป มันต้องเกิดโดยธรรมชาติของมัน เพราะจิตไม่มีเว้นวรรค เวลาเกิดมาแล้ว เกิดจากพ่อจากแม่ เกิดจากสาขบุญสาขกรรม

พอเกิดขึ้นมาแล้ว ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา พ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิ พ่อแม่ก็พาลูกพาหลานมาวัด มาวัดเพื่ออะไร เพื่อให้เห็นการเสียดละ มาเพื่อให้เป็นสังคมเห็นใหม่ สังคมคบบัณฑิตเห็นใหม่ อเสวนา จ พาลาน เราไม่คบคนชั่ว ไม่คบคนพาล คบบัณฑิตผู้เสียดละ ผู้ให้อภัยต่อกัน ผู้ค้าจุนเกลือถลกกัน

พอเกลือถลกกันเห็นใหม่ มาฝึกฝนของเขา ถ้าจิตมันมีบุญกุศลของมันเห็นใหม่ แล้วมาฟังธรรม ทำให้ “สะกิดใจ” เห็นใหม่ ว่าชีวิตนี่คืออะไร เกิดมาทำไม ทุกคนเกิดมานั่งหน้าสลอนอยู่ที่นี่ ทุกคนก็เกิดมาทั้งนั้นละ แล้วใครพาเกิด สิ่งที่เกิดมา เราบังคับ เราฝืนไม่ได้

เราฝืนจิตเราไม่ได้ เพราะอะไร เพราะจิตมันมีเวรมีกรรม เวรกรรมมันจับของมันไปแต่กรรมะฝืนได้ ! เพราะเราเชื่อ มีศรัทธา มีสติ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้มีสติ สติขยับยั้งความคิดของเราไว้แล้ว เราต้องยับยั้งความคิดของเราก่อน

เครื่องยนต์ ! ตั้งแต่เราเกิดมา ความคิดมันมีตลอด มันไม่เคยดับเลย จิตมันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ มันไม่เคยหยุด มันไม่เคยพักนะ มันอยู่ของมันได้ แต่มันทุกขมันร้อน มันเศร้าหมองของมัน เวลาเรามีความสุขมันก็รื่นเริงอาจหาญอยู่พักหนึ่ง เดียวมันก็เศร้าหมอง มันก็เปลี่ยนแปลงของมันไป

เรามีสติ เราตั้งสติของเราไว้ ดับเครื่องให้ไว้ ถ้าดับความคิดได้นะ ความคิดไม่มี มีแต่พลังงานเฉยๆ พลังงานเห็นใหม่ เครื่องยนต์มันต้องติดเครื่องมามันถึงจะมีพลังงาน

ไอนี้พลังงานคือตัวจิตของมันมีอยู่แล้ว สันตติ ! สันตติเป็นเรื่องของวิญญู แต่เวลามันถึงที่สุดไปแล้ว วิมุติมันไม่ใช่สันตติ มันไม่มีการเกิด ไม่มีการดับตามธรรมชาติของมัน เป็นพลังงานที่สะอาดบริสุทธิ์

แต่นี้พลังงานของเรามันออกมาจากความคิด มันออกมาจากสมอง ออกมาจากร่างกาย เพราะเราต้องอาศัยปัจจัยเครื่องอาศัย มนุษย์เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มนุษย์ไวกว่าสัตว์” สัตว์มันยังมีอิสรภาพของมัน นกกามันบินมันก็อยู่ตามธรรมชาติของมัน ถ้ามันจะเร้นแค้น มันจะอดตาย มันก็เป็นเรื่องธรรมชาติของมัน

มนุษย์มันเป็นตัวที่มีปัญญา อยู่ด้วยกัน มีปากมาก็เหมือนกับมีขวานมาคนละเล่ม
ถากถางกัน ! ถากถางกันด้วยใช้убาย ใช้วิธีการ เพราะมนุษย์เป็นตัวที่สังคม ตัวสังคมก็ต้อง
เขียนกติกา มา ก็เหมือนกับเขียนโซ่ตรวนไว้คล้องคอตัวเอง

เราเขียนกฎหมายขึ้นมา เป็นกติกาของสังคมขึ้นมา เราก็ต้องยอมรับ สิ่งนี้ยอมรับเพื่อ
อะไร ก็เพื่อความสงบร่มเย็นในสังคมเห็นใหม่ มนุษย์โง่กว่าสัตว์ !

แต่ถ้าสัตว์ล่ะ สัตว์มันอยู่ของมัน แต่มนุษย์เราไม่ได้อยู่คนเดียว เราไม่ได้ยุ่งกับใคร
เห็นใหม่ เราก็รักษาตัวของเราได้ สิ่งต่างๆ เรารักษาของเราได้ สิ่งนี้มันมีปัญญาของมันขึ้นมา
เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมาเห็นใหม่ จากเรื่องโลก จากเรื่องเห็นสภาพกรรม เห็นความกระเทือน
ของสังคม มันกระเทือนมาจากหัวใจของเราละ สังคมเกิดจากอะไร สังคมเกิดจากมนุษย์
รวมกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ถ้าเราเกิดในสภาวะสังคมนั้นมันจะเป็น
อย่างไร นี่สังคมนะ แล้วความคิดของเราละ สังคมของเราเป็นสังคมหนึ่ง ความคิดหนึ่ง เกิด
จิตหนึ่ง แล้วความคิดอารมณ์ของเราวันหนึ่งเกิดก็ร้อยก็พันหน

มันก็เหมือนสัตว์สังคม สังคมมันเกิดความคิดขัดแย้งกัน ความคิดมันเกิด ความคิด
เรามันก็ขัดแย้งในหัวใจของเรา ถ้ามีสติปัญญายับยั้งมัน จะยับยั้งความคิด ยับยั้งบ่อยครั้งเข้า !
บ่อยครั้งเข้า ! มันก็เหมือนอยู่คนเดียว

เราอยู่กับสังคมก็กระทบกระเทือนกันแน่นอน สังคมมีการกระทบกระเทือนกัน เรา
ต้องให้ภัยต่อกัน แต่ความคิดเราละ ความคิดที่เกิด ความคิดหนึ่ง ความคิดมันเกิดเร็วมาก
เห็นใหม่ ก็เกิดภพหนึ่ง ! ภพหนึ่ง ! ภพหนึ่ง !

แต่สติไปยับยั้งภพของเรา ยับยั้งความคิดของเรา ยับยั้งของเราบ่อยครั้งเข้า! บ่อยครั้ง
เข้า มันไม่เป็นสองเพราะอะไร เพราะความคิดกับจิต ความคิดกับพลังงาน พลังงานมันยับยั้ง
ความคิดจนเป็นหนึ่งเดียวเห็นใหม่ แล้วถ้ามันสงบแล้วใช้ปัญญา..

เราใช้ปัญญา หมายถึงว่า พอจิตสงบมันเห็นการกระทำ ถ้าเราไม่เห็นการกระทำเรา
ไปแก้ไขสิ่งใด ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ! ถ้าเราไม่เห็นเหตุการณ์กระทบ เห็นความคิด มัน
เกิดอย่างไร ความคิดมันเกิดจากจิต

คุณิ เราจุดไฟ เราเห็นเวลาเราจุดไฟอย่างไร แล้วประกายไฟเกิดอย่างไร ความคิดมันเกิดจากจิตมันเกิดอย่างไร เราเห็นอย่างไร ถ้าเราเห็นจิตมันเสวยอารมณ์ ความคิดกับจิตมันเกิดขึ้นมาเป็นอย่างไร นี่เราจับได้ เราเห็นของมันได้ เราแก้ไขได้

นี่ไง เราหยุดเครื่องยนต์ไง พอหยุดเครื่องยนต์ เครื่องยนต์มันชำรุดเสียหายอย่างไร เราจะเปลี่ยนอะไหล่อย่างไร เราจะแก้ไขอย่างไร เพื่อจะให้เครื่องยนต์ของเรามันกลับมาสมบูรณ์ กลับมาใช้งานได้ปกติ

จิตก็เหมือนกัน จิตถ้าเราเห็นของมัน ถ้าเราเห็นการกระทำของมัน เราแก้ไขของมันไปเพราะอะไร เพราะมันมีต้นหาคความทะยานอยาก ถ้าเราแก้ไขต้นหาคความทะยานอยากหมดแล้ว ความคิดก็อยู่กับความคิดนี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีความคิด

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีความคิด เวลาเทศน์ว่าการนั้นคืออะไร เวลาเทศน์ว่าการเห็นไหม รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ชั้นที่ ๕ มันมีโดยธรรมชาติของมัน สัญญาความจำได้หมายรู้ต่างๆ มันก็มีของมันนะ แต่มันไม่มีกิเลสต้นหาคความทะยานอยาก เป็นความคิดที่สะอาดบริสุทธิ์ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปรินิพพานไปแล้ว ความคิดนั้นถึงไม่มี เพราะอะไร เพราะปรินิพพานไปเห็นไหม

สุอุปาทิเสสนิพพาน ! พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ คืออะไร ก็เกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ก็มีร่างกาย จิตใจ มันมีของมันอยู่ แต่ชำระกิเลสต้นหาคความทะยานอยากออกไปแล้ว ก็เป็นมนุษย์ ก็มีความคิดอย่างนี้ แต่เป็นความคิดที่สะอาด

เวลาตายจากมนุษย์ไปเห็นไหม สุอุปาทิเสสนิพพาน คือมีร่างกายและจิตใจ มีธาตุ ๔ และชั้นที่ ๕ เวลาตายไปมันทิ้งเศษส่วนนี้ไป สะอาดบริสุทธิ์ มารหาไม่เจอ แม้แต่มีชีวิตอยู่ มารก็หาไม่เจออยู่แล้ว

เวลาตายไป อย่างพวกเราตาย มารมันยึดเพราะอะไร เราตายไปความคิดมันดับไหม เวลาจิตออกจากร่างความคิดมันดับไหม ความคิดไม่ดับเพราะอะไร เพราะมันมีกิเลสใช้ไหม มีภวาสวะ มีภพ มีอวิชชา ต่างๆ มีฐาน มีที่ตั้ง เหมือนมีประเทศชาติเลย เขาเห็นได้ไง เพราะมันมีภพ มันมีความรู้สึกอันนั้น มารมันอาศัยตรงนั้นเป็นที่อยู่อาศัย ถ้าอย่างนั้นเวลาเราตายไปมารไม่ต้องไปหาที่ไหนเลย มันจี๋คอปไปด้วย

แต่เวลาพระอรหันต์ตาย ภพมันไม่มีอยู่แล้ว เพราะเวลาตายไป ถึงว่าอนุภาติเสสนิพพาน ลื่นไปเห็นใหม่ ความคิดทิ้งไว้ในโลกนี้ ฉะนั้นเวลาพระอรหันต์จะสืบทอดกันมาเห็นใหม่ มโนสัญญาเจตนาหาร มโนคือใจ เพราะมันทิ้งภพ ทิ้งชาติ ทิ้งใจ ทิ้งภวาสวะเห็นใหม่ เวลา มันกลับมาตรงนี้ มันสืบทอดกันมาที่นี้

พอสืบทอดมาที่นี้ นี่อาหาร กวฬิงการาหาร ผัสสาหาร วิญญาณาหาร อาหารต่าง ๆ ในวัฏฏะ สิ่งนี้ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา มันดับเครื่องได้ แล้วแก้ไขได้ มันเห็นได้ นี่วิปัสสนาญาณ นี่คำว่าวิปัสสนามันเกิดอย่างนี้ ถ้าเกิดอย่างนี้เกิดในพุทธศาสนาเห็นใหม่ แล้วพุทธศาสนาชำระล้างแล้ว

ที่ว่าจิตเป็นหนึ่งเห็นใหม่ มันจะไม่เกิด ไม่แก่นะ คูสิ เราเกิดแล้วไม่เคยแก้ มันนำพิศวงอย่างไร นี่พุดถึงทางโลกนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมชาติ มันชำระกิเลส มันไม่มีเกิดและไม่ตาย มันดับตั้งแต่อวิชชาดับเห็นใหม่ ธรรมชาติอันนี้ จิตอันนี้ ได้ทำความสะอาดแล้ว ภวาสวะ ภพ เห็นใหม่ คำว่าภพมันโดนทำลายออกไปจากใจทั้งหมด เป็นผลงานในพุทธศาสนา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้ว เอาธรรมะ แล้ววางธรรมและวินัยไว้ให้เราก้าวเดิน เราเป็นสาวก สาวกะ เราเป็นบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราพยายามจะตัดดวงเอาธรรมะใส่หัวใจของเรา

เราทำบุญกุศลนี้เราได้บุญกุศล เป็นอามิสนะ อามิสคือน้ำมันเติมมาเต็มถังนี้เป็นอามิส คือใช้หมดได้ แต่ถ้าเราทำจิตใจของเราเข้าถึงสังขธรรม สิ่งนั้นมันจะเป็นสังขธรรม เราพยายามตัดดวงมรรคผลนิพพาน ตัดดวงคุณงามความดีใส่หัวใจของเรา จะได้มากได้น้อยอยู่ที่เจตนา อยู่ที่การเปิดรับหัวใจมันได้มากได้น้อยแค่ไหน

แต่ถ้ามันปิดเห็นใหม่ มันเข้าไม่ได้ พอปิดแล้วเข้าไม่ได้นะ กิเลสมันก็อ้างวิทยาศาสตร์เป็นวัตถุหมด ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์มันเป็นเรื่องของวัตถุ มันย่อยสลายเป็นนามธรรมไม่ได้

นามธรรม ! คุณติ เวลาจับต้องแล้วเป็นรูปธรรม คือจิตจับต้องได้ จิตแก้ไขได้เพื่อ
ประโยชน์กับเรา ถึงว่าเกิดแล้วไม่ตาย หนึ่งเดียวมันจะอยู่ของมัน สิ่งนี้เกิดแล้วไม่ตาย มีแล้ว
ไม่สูญสลาย สิ่งนี้ทุกคนปรารถนา แต่ทางโลกไม่มี

สิ่งที่เป็นวัตถุ สิ่งที่จับต้องได้ สิ่งที่ได้รับรู้ได้ แม้แต่อารมณ์ยังเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา นี้
มันลึกกว่านั้น ดีกว่านั้น มีคุณค่ามากกว่านั้น แต่มันก็อยู่ในหัวใจของเรา อยู่ในความรู้สึกนะ
เพื่อประโยชน์กับเรา เราต้องทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง